

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 500. Pœnæ pecuniariæ quibus ab Episcopo aliisque Judicibus ecclesiasticis applicandæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

ac de causis merè spiritualibus, ut constat, adeoque & pœnas etiam pecuniarias, si hæc à jure iis criminibus statutæ, infligere, quin & eas, ubi jure non impostæ, sed earum definitio arbitrio Judicis relicta (saltem post Trident. Sess. 25. c. 3. de reformat.) Fagn. in c. licet. h. t. n. 11. 12. & 21. Oliva l. c. n. 2. Pirh. h. t. n. 7. in fine. Wiestn. h. t. n. 22. Quod si verò jus statuat solam pœnam Spiritualem vel corporalem pro crimine aliquo, Judicem non posse illam in aliam commutare, nisi qui potest in illo crimine dispensare, asserit Pirh. l. c. quamvis Abb. in cit. c. licet. & Fagn. ibid. n. 13. dicant, quemlibet Judicem potentem de causa cognoscere posse pœnam à jure statutam in pecuniariam commutare, modò id faciat in sententiæ prolatione & cognitâ causâ.

Quest. 500. Pœnæ pecuniariæ, quibus ab Episcopo aliisque Judicibus ecclesiasticis applicandæ?

R Esp. Quamvis quondam passim recepta fuerit doctrina & facta distinctio à Covar. l. c. n. 9. quâ permittit pœnas pecuniarias à lege, statuto, vel consuetudine definitas à dictis Judicibus propriis usibus applicari, nisi ex alteri, præsertim certæ causæ piæ vi ejusdem statuti aut ex recepto usu applicandæ, aut ut addit Oliva n. 13. & 17. eæ in reparationem injuriæ vel damni illati sint impendendæ, eas verò pœnas arbitrio Judicis statutas non ipsi, sed piis tantùm usibus applicandas censet ex ea ratione, ne ex hoc suspicionem avaritiæ incurrat, quam auctoritas legis removet, & arbitrium proprium Judicis ingerit. Huic tamen distinctioni locus amplius non est, dum ad tollendam istiusmodi avaritiæ suspicionem Trid. l. c. multas pecuniarias indistinctè, sive vi legis seu statuti, sive à Judice sint impostæ crimini, voluit applicari, non Episcopo seu cameræ episcopali, sed locis aut causis piis ibi existentibus, ut cum Quarant. in summa Bullarii v. pœna. adductis Cardinalium S. Concilii inter pretum declarationibus, tradunt Barb. de off. & potest. episc. alleg. 107. n. 19. Dianap. 10. rr. 8. resolut. 2. §. ad hæc omnia. Testans hoc decretum Concilii à majore & meliore parte Episcoporum observari; quo tamen non obstante, casu quò Episcopus pauper sit, posse istiusmodi pœnas statuto diocelano, exceptis iis, quæ clericis concubinariis, aut non residentibus imponuntur, statutas ejus usibus applicari tradit & declarat S. Concilii decretum, & stabiliunt Barb. in cit. c. 3. Trid. Oliva. l. c. n. 16. quod proinde in Episcopis Hispaniæ & Lusitaniæ (quibus addi possunt plerique Germaniæ Episcopi) utpote abundantibus redditibus, non procedere notant cit. A. A.

Quest. 501. An pœna confiscationis bonorum locum habeat in clericis, & quibus bona confiscata cedant?

R Esp. ad primum: Affirmativè c. vergetis, de heretic. c. cum secundum. ibid. in 6. c. super. de V. S. idque, sive clericis infligatur per sententiam, sive criminis, cui à jure inflicta, rei declarentur.

2. Resp. ad secundum: Si beneficium habeant, applicentur ecclesiæ, à qua stipendium receperunt c. excommunicamus. §. damnati. de heret. si nulli ecclesiæ deserviverunt, bona illa cedunt fisco ecclesiæ seu Episcopi in pios usus distribuenda. Farin. pr. crim. q. 190. a. 154. bona verò patrimonialia, imò & accepta ex beneficiis, ubi clerici liberè disponere possunt de iis ad instar patrimonialium, ea cedere

fisco seculari præter alios notant Sanch. l. 2. moral. c. 20. n. 25. Oliva foreccles. p. 2. q. 8. n. 21. apud Wiestn. h. t. n. 33.

Quest. 502. Num torturæ subijci & pœnis corporalibus à Judicibus ecclesiasticis affici possint clerici?

R Esp. ad primum: Tamen negent hoc ipsum aliqui cum Gl. in l. milites. C. de question. v. pœnis. & Everhard. legal. arg. loc. 56. n. 4. exemplo adscriptorum prophane militiæ, qui questionibus non subijciebantur, & hoc ipsum esse consorte juri imperiali, Arg. cit. L. & veteri Ecclesiæ disciplinæ ex Concil. Matifconensi 1. can. 19. & Altiliodorensi. can. 33. & Innoc. I. Epist. 13. satis constat, ut inquit Wiestn. h. t. n. 26. modernâ tamen curiarum ecclesiasticarum praxi clericos, etiam in sacris constitutos, & Sacerdotes à tortura non eximi, sed de enormibus criminibus suspectos & diffamatos questionibus seu torturæ subijci posse, citatis aliis tradunt Farin. pr. crim. q. 4. n. 7. Guazzin. de defens. reorum 33. c. 10. n. 3. qui tamen monet, ob præsumptionem integritatis & innocentie fundatam in S. ordinis & status dignitate ad torturam clericorum maximè Sacerdotum indicia urgentiora delicti requiri, quàm ex quibus laici torqueri solent, & mitius torquendos quàm illos, ut Clarus §. fin. q. 64. n. 24. quin & ultra indicia ad horum torturam sufficientia etiam aliquam delicti & personæ infamiam requirit Farin. l. c. num. 9. Porò quamvis jure antiquo Clerici per ministros laicos torqueri non poterant, per consuetudinem tamen hodiernam eorum torturam ministris laicis ab Episcopo demandari posse, notant Farin. n. 14. Guazzin. n. 4. fortè ut Wiestn. h. t. n. 26. in fine, sicut eorum captura, incarcerationio ministris laicis committi potest. Unde etiam

2. Resp. ad secundum: Videri potest, infligi illis posse à ministris laicis de mandato Episcopi verberationem seu flagellationem, juxta c. 1. de calumniat. saltem moderatam, ne in sanguinis vindictam transire videatur, quod tamen etiam de jure fieri possit, à curiis tamen episcopalibus Hispaniæ, Franciæ, Lusitaniæ recessisse testantur Clar. §. fin. q. 70. n. 2. Oliv. foreccles. q. 10. n. 8. apud Wiestn. h. t. n. 25. dicentem se quoque in Germania illam pœnam inflictam Clericis non meminisse audisse.

Quest. 503. Pœna carceris, detractionis in monasterium qualiter irrogari possit clericis?

R Esp. ad primum: Incarceratio custodiæ causâ decerni potest clerico de fuga suspecto, c. si clericos. de sent. excomm. in 6. Streinius sum. jur. can. p. 3. t. 16. §. 2. du. 14. n. 2. præmissâ tamen prius informatione de infamia & indicis criminis, eò quòd incarcerationio etiam sola infamiam & non facilè reparabile præjudicium asserre soleat. Felin. in c. cum super. de sent. & re judic. Jalon. in L. si se. §. 6. ff. de re judic. Praefatus pr. episcop. p. 2. c. 4. a. 14. n. 2. quos citat & sequitur Wiestn. h. t. n. 30. debetque carcer solius custodiæ causâ decretus, esse honestus & non corporis afflictivus, ut cit. A. A. solèturque protrahi, quousque durat iudicium, ut Streinius l. c. carceri verò causâ pœnæ perpetuus, etiam hominibus liberis decerni non poterat, sed solis servis, L. servus. junctâ à L. incredibile. c. h. t. jure tamen & usu tribunalium ecclesiasticorum carcer tam temporaneus quàm perpetuus in pœnam criminum capitalium (non quorumcunque, sed jure

expres-